

ERIDANA VENTRO

LOSTIK
ALKONNY

Helma 2024

Eridana Vento

LOSTIK ALKONY

Végzet 2. rész.

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-346-5

Borító: Szopos Katalin

Kiadja a HELMA kiadó 2024

A HELMA Kiadó gondozásában eddig megjelent könyvek Eridana Vento szerzőtől:

- A szövetséges – A jelen könyv első része (ekönyv, hangoskönyv)

**A magyar könyv is
magyar termék
mozgalom**

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Ajánló

A Szövetséges megírása után kicsit szívembe lopta magát Lonik... Meg akartam ismerni az ő háttérét. Hát engedtem magam elmerülni a lostikok világába. Ezt a történetet tartod a kezvedben.

A főszereplő egy fiatal nő, gyermekként került a lostikok közé. Az ő viszontagságos útját írtam meg. Felnőni, élni és túlélni egy nem földi környezetben, nem földi lények és nem földi elvárások között...

Kezdjünk hát bele...

Hidegen ragyogtak az égen a csillagok. Kíváncsi gyermeki hang harsogta tele a néma erdőt, s kutatta fel a tisztásról látható csillagképeket. Apja nem csitította az izgatott lánykát. Az erdőben nem zavartak senkit, bár ő kedvesen dörögő, halk hangon válaszolt a kérdésözőnőkre...

– Apa! Apa! Odanézz, milyen fényes! Az ott az esthajnalcsillag?

– Arra gondolsz ott?

– Arra a nagy fényes csillagra! – ujjával is mutatta az irányt. Nem mintha ettől egy kicsit is egyértelműbb lett volna, hogy a sok millió fényes csillagból éppen melyikre gondol.

– Igen, az az esthajnalcsillag! – válaszolta türelmesen...

– Azért nagyobb, mert közelebb van? Milyen messze van? Messzebb, mint a nap? Apa! Apa! ...Apa?

Nem érkezett válasz. Váratlanul minden elnémult. A csöpp kis lány egy percig döbbsen hallgatott a néma erdőben, aztán ijedt sikítása töltötte be a környéket...

...Homályba vesztek már az emlékek. Idegen csillagok ragyogtak most ugyanabba a szembe, csak hogy, azóta közel tíz év eltelt már. Kamasz lány lett a kislányból. Eleinte nem értette, hogy miért nem találta meg az ismert csillagképeket az égbolton, míg egy űrutazás alkalmával rá nem jött, hogy nem a Földről kémleli az eget. Tudta, hogy történt valami az erdőben még gyermekkorában, de a részleteket homályos emlék fedte.

A keleti égbolt horizontja világosodni kezdett, nemsokára reggel lesz. Szomorúan tekintett fel a búcsúzó csillagokra. Ez volt az egyetlen, ami megnyugvást jelentett számára ebben az idegen káoszban.

Hangoskodás vonta el a figyelmét. A lostikok, akikkel kisgyermekkorától élt, a völgy biztonságában felállított táborban még mindig ünnepelték magukat. Aljas egy faj volt, gyilkosok, harcosok alkották csapataikat, s egy tragédia következtében, ami majdnem egész fajukat kiirtotta, nomád kalózságban éltek szerte az univerzumban. Ők úgy harmincan voltak. Csak harcos férfiak és a fiaik, akik harcosnak tanulnak.

Nem szeretett a közelükben lenni. Fogolyként rendszeresen megalázták, bántalmazták. Inkább csendesen meghúzódott a tábor közelében. Tudták, hogy nem szökik el, egyedül nem maradhatna életben a környéken, a csapat biztonságát is nyújt.

Lehunyta a szemét. A szikla, amelyen feküdt, kellemes meleget sugárzott magából. Felmelegítette a nem is olyan mélyen alatta húzódó magma-folyam. Hidegek voltak az éjszakák ebben az évszakban, de ezen a környéken meleg volt a talaj, s ha talált valaki egy szélvédett zugot, legalább alvás közben nem fázott.

Mozgásra lett figyelmes, kinyitotta a szemét, de az ifjú lostik harcos már négykézláb fölötte magasodott. A lány arcába vigyorgott, s lostik beszédstílusával, arcizmai erőteljes mimikájával beszélt a lányhoz.

– Hát ide bújtál? Sura! Nem jöttél ünnepelni a visszatérésemet!

– Talán mert nem örülök, hogy visszatértél.

– Pedig nekem hiányzott, hogy játszadozhassak veled!

– Menj innen! – sziszegte a lány dühösen, ő is erősen mimikált arcizmaival. Szeméből csak úgy sütött a gyűlölet. A fiú a fejét rázta.

– Dolgom van veled!

– Nem mondom még egyszer! – fenyegette a lány. Együtt nőttek fel, a lostik fiú már ismerte a lány hasonló fenyegetéseit. És pont ezért jött ide.

– Előbb játsszunk egy kicsit!... – mondta, és közben bontogatni kezdte a lány ruháját; nem a teste érdekelte, tudta, hogy ezzel felbosszanthatja őt. A ruha nagy kincs ezen a környéken, és neki azon kívül, amit hordott, nem volt másik. Egy mozdulattal széttépte rajta. A lányban már forrt a düh, a lostiknak pont ez volt a célja. Erről árulkodott vigyora is. Megkapja, amit akar: éjszakai harcot.

– Most meghalsz!!!! – szinte még ki sem mondta lány, de már taszított is támadóján egy akkorát, hogy az ifjú harcos-növendék átpördült a lány feje fölött, s lezuhant a sziklán.

De félig a szétszaggatott ruhába, félig a lány hajába kapaszkodva, magával rántotta a mélységbe. Nem zuhantak sokat, megfogta őket a tüskés növényzet és a domboldal. Ahogy csúsztak lefelé a törmelékeken, folyamatosan dulakodtak. Néhány méteres szakadékba zuhantak, s a lány szerencsétlenségére a fiú még lőkött is rajta egyet, így ő ért talajt először. Rosszul érkezett, de érezte, hogy maradandó sérülése nem lett, nem törött el semmije. Gyorsan össze kellett szednie magát. Készült felállni, de a lostik gyorsabb volt, már megint fölötte térdelt. Látszott rajta, hogy őt is megviselte a zuhanás, de nem érdekelte, élvezte ezt a játékot.

– Ki fog itt meghalni? – kérdezte, s a lány saját kezűleg készített törét fogta a nyakához.

Sura zihált, fájdalmai voltak és rettenetesen gyűlölte a lostik fiú játszadozását. Ha vége lehetne... Ha véget vethetne ennek az örök játéknak. Két módja is van: ha legyőzné a lostikot, vagy ha... hagyná, hogy megölje... Megváltás lenne a halál. Lehunyta a szemeit. Pillanatok töredéke alatt felkészítette lelkét a halál elfogadására.

– Nézz rám! – morogta a támadó.

Sura a lostik fekete szemébe nézett, és csak suttogta, hogy a fiú közelben drukkoló harcostársai ne hallják:

– Nem mered megtenni! – érezte, hogy a kés éle lassan felületi sérülést okoz a bőrén. De tekintetében továbbra is csak a magabiztosság csillogott,

ezzel is tovább bősztítve az ifjú dühét. – Kevés vagy a gyilkoláshoz! Egy gyáva alak...

A fiú valóban dühösebb lett, már fújtatott. Közelebb hajolt a lány arcához, és annyit mondott:

– Tudom, hogy vágysz rá! Ezért nem teszem meg! – teljes erőből csapta a talajra a tört a lány feje mellett, felállt és otthagyta.

A lány felkapta a tört, s egy csuklóból indított gyors mozdulattal már útjára is indította a távozó lostik kölyök után. Minden keserősége benne volt. Az ifjú felszisszent és megállt. A lány csak ekkor nézett utána. A tör tövig belefürödött a fiú combjába. Társai felháborodottan sügtak össze, de beleavatkozni egyikük sem merészt, ez kettejük harca. Tiszteletben kell tartaniuk társuk csatáját. Mindenki a fiú reakcióját várta.

Hidegvérrel, egy hang nélkül kihúzta a kést a lábából, és teljes erejéből a lány feje felé hajította. Sura a szeme sarkából látta a mozdulatot. Nem moccan csak lehuntya a szemeit, a tör pedig tompa puffanással becsapódott. A lány tágra nyitotta a szemeit, s mereven a csillagok mélységébe bámult, a fiú pedig vigyorogva távozott. Nem számított ilyen reakcióra a lánytól, de nem bánta. A sebe miatt nem aggódott, holnapra nem is fog rá emlékezni.

Néhány másodperc eltelt, mire Sura újra levegőt mert venni. Lassan lehuntya szemeit és felült. A késre bámult, ami a talajból meredt ki néhány milliméterre attól a helytől, ahol eddig a feje volt. A hajából levágott egy-két tincset.

Tudta, hogy a lostik fiú nem vétette el, ő célzott a legjobban a csapatban.

Kecses úrhajó fűtötte be hajtóműveit, pillanat alatt párává vált a ráfagyott jég, s teljes pompával kivilágítva emelkedett a magasba a kifutópályáról, majd a csendes havazásban az ég felé vette az irányt, s pillanatok alatt eltűnt a látóhatárról. Folyamatosan gyorsulva hagyta el a Föld légterét, majd még el sem érte a Holdat, már beindította a vákuumhajtóműveket, mellyel időt és távolságot legyőzve száguldhatott a csillagok távolába.

Utasai főleg flívek voltak, akik békés szándékkal járták a világűrt. Azon humanoid népek közé tartoznak, melyek az univerzum legrégebben kialakult faja. Minden későbbi humanoid faj, mint a namekok, az emberek, az eridánok, sőt még a lostikok is, az ő őseikből alakultak ki, attól függően, hogy milyen bolygóra kerültek, és hogy ott milyen körülmények között fejlődtek tovább. Külsejük semmi ijesztő jelleget nem viselt. Az alacsony termet és a madár csontozat helyesen árulkodott a békés magatartásról.

Bőrük halványkék, a fény úgy tört meg rajta, mintha valami különleges belső fényük lenne, lekerekített háromszög alakú szemük viszont áthatóan mélykék, fehér csillagszerű pupillával. Már a megjelenésük is nyugtatóan hat bárkire, magatartásuk pedig kiegyensúlyozott és békés. A végletekig tisztelik az élet minden formáját.

Kimagasló technikai fejlettséggel rendelkeztek, kíváncsiságuk vitte őket az univerzum felé, kutatni kezdték az élet minden megjelenési formáját, a fajok kialakulását, az élő szervezet működését. Eszközeikkel olyan egyedülálló gyógyításokat tudtak végrehajtani, amire még egyetlen faj sem volt képes, míg végül ők lettek az univerzum gyógyító mesterei. Sok fajt tanulmányoztak, s néhány népcsoporttal szövetségre léptek. Ekkor alakult meg az Ezüstös Spirálkar Szövetsége (ESSz), melynek tagjai védik és segítik egymást. E Szövetség tagjait ők látják el a legfontosabb technikai berendezéssel. Ők biztosítják a kellő felszerelést a kapcsolattartáshoz, és a távolságok leküzdéséhez. A Szövetség irányítója mindig, minden esetben két genetikai uralkodó, vagy a 7 Tanácstag. Jelen uralkodók Golgon Zo, a namek harcos és Rimona Zo, a Földről származó árva. Azonban vitatottabb kérdésekben kikérik a 7 Tanácstag véleményét is.

Az Uralkodó katonái, Golgon harcosai kísérték a kicsiny úrhajót útján, árván maradt gyerekeket szállítottak a Földre, akikből majd az új Golgon harcos nemzedék fog nőni. Kísérte őket egy öreg eridán is, aki már letette a fegyvert, de tekintélye még ma is vetekszik bármely ma aktív katonával. Főleg, mert megérte az öregkort, mint harcos. Életében először járta be a flívekkal ezt az útvonalat a Follon és a Föld között. Valójában a fia az összekötő a két bolygó között, de az ifjú eridánt most más kötelesség szólította el, így – ez alkalommal – ő lépett a helyére. Így végre saját szemével is láthatta ezt a híres bolygót, a Földet.

A két nap egyszerre emelkedett fel a horizont mögül, s a harmadiknak a fénye is már megfestette az égboltot. A távolban őshonos állatok hangja köszöntötte a reggelt. Végtelenül nyugodt volt a táj. Mintha megállt volna az idő.

Ébredtek a lostik tábor lakói is.

Azt mondták, a mai alkony különleges lesz: a három nap egyszerre nyugszik le. Mindenkinék változást hoz az életébe.

Sura lépteket hallott maga mögött. Felállt, és nyílt tekintettel nézett fel a harcosra. Félelmetes, robosztus külseje nem volt túl bizalomgerjesztő, a lelke pont olyan alattomos, mint amilyennek a külseje látszott. Izomtól vastag végtagjain, sötét, majdnem grafitiszürke, apró redős bőre ridegséget

sugárzott. Törzsét a lostik kultúra Vezérek által viselt ruhái takarták, ami valamilyen állat vaskos bőréből készült. Generációk óta nem változott ez a viselet. Büszkék voltak elődeikre, de főként a harc terén megszerzett ismereteikre; dicsőség volt valamelyik nagy Vezér tudását birtokolni vagy azon túltenni.

Tekintetében általában szigor és megvetés csillogott. Valószínű hallott az éjszaka történekről, mert most bujkált benne némi elismerés is. Sura minél keményebben bánt az ifjakkal, ő annál jobban bánt övele, vagyis kevésbé hagyta, hogy bántsák.

A Vezér alaposan végigmérte széttépett ruháját, s megvizsgálta friss sérüléseit. Némelyik még mindig vérzett. Közben ételt nyújtott a lány felé, az éjszakai ünneplés maradékaiból.

– Egyél! Ma sokat fogsz harcolni! – nyugodt volt a hangja, de nem sok jót ígért a lány számára ez a mondat. Kezdte bizonytalannak érezni a jövőjét, hogy ő is szemtanúja lehet a mai különleges alkonyoknak. – Mély ez a seb. Ha ettél, gyere be a sátramba, bekenheted. És ezt már ne javítsd meg – mutatott a ruhájára –, adok másikat.

Sura tekintete elidőzött a lostikon. Az egyetlen, akit tisztelt a táborban. Bár sokszor kapott tőle büntetést, de annak mindig oka volt. Igazságtalanságot soha nem engedett. Ennek ellenére a háta mögött Surának azért sokban volt része, és ezt nagyon jól tudta a Vezér.

– Köszönöm, Loto! – mondta csendesen.

– Laro új szintre emelte tudását. Hamarosan beavatjuk, és harcossá léphet elő – figyelte a lány arcát, látta rajta a féltékeny keserőséget. – De az utóbbi időben te is sokat fejlődted. Szorongasd meg egy kicsit ma, és akkor új jogot harcolhatsz ki magadnak!

– Ez a feladatom mára?

– Egyél, hamarosan kezdünk! – mondta válasz helyett, majd megfordult, és otthagya.

Sura hozzálátott az evéshez. Bár már éhes volt, nem kapkodott. Nem azért, hogy minél tovább húzza az időt, hanem mert nem akarta, hogy a lostikok azt gondolják, hogy függ az evéstől. Nem akart a kezükbe adni még egy fegyvert, amit felhasználhatnak ellene.

A Vezér lassan sétált a tábor felé. Gondolkozóba ejtette az a furcsa érzés, ami az imént kerítette a hatalmába. Ahogy a lányhoz lépett, ahogy ránézett, amit gondolt közben róla, ahogy odadobta neki az ételt, és ahogy Sura felnézett rá... Mintha egyszer már átélte volna ezt a néhány pillanatot. Teljes bizonyossággal emlékezett rá, de nem tudta volna megmondani, hogy mikor és hol. Főként, hogy hasonló eset még csak nem is történt: Sura most első alkalommal sebesítette meg Laro-t, a harcos tanoncot. Ismerős volt az

érzés, nagyon régen már érzett hasonlót, akkor talán még vezér sem volt. Visszaért a táborba. Elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Ránca kellett szednie a tanoncokat.

Sura evés közben megjavítgatta a ruháját annyira, hogy Loto sátráig se lifegjen rajta kelletlenül. Amíg a táborba ért, bemelegítette ízületeit a hosszú edzésre. Már nem fájtak az éjszaka szerzett sérülései, vagy ha fájtak is, megtanulta őket figyelmen kívül hagyni. Az életben maradáshoz sok mindent meg kellett tanulnia. S ezek ilyenkor csakis a hasznára váltak.

A táborban figyelemre sem méltatták, hogy megérkezett. Ivott néhány kortyot a vízből – ezt a jogot már kiharcolta magának –, majd csendesen besurrant Loto sátrába. A lostik vezér a pamlagján pihent. Kezében tartotta Vezéri maszkját, melyet a nagy csaták alkalmával hord. Csak egy szigorú pillantást mért a lányra, majd tekintetét újra a maszkra vetve lezárta láthatóan súlyos gondolatait.

Sura kis tégelyt vett elő a gyógyszeres ládából, és bekente vele mélyebb sérüléseit, zúzódásait. Loto mellé lépett. Az ifjak kinőtt ruháiból hozott egyet, s azt adta a lánynak. Sura felismerte.

– Ez Laro ruhája volt...

– Ne válogass! – vágta rá Loto szigorúan.

– Ezzel neki lesz problémája. Tudod, milyen irigy!

– Az legyen az ő gondja!

– Csakhogy, ami az ő gondja, az az enyém is! – sóhajtotta Sura maga elé, s kibújt szakadt ruhájából.

– Megoldod! Öltözz fel és kifelé!

Sura félmosollyal az arcán belebújt Laro évekkal azelőtt kinőtt ruhájába. Tudta, hogy ez jutalom. A ruha egy fura élőlény bőréből készült, anyaga sok ütést tompít, és nem sok penge vágja át, élük egyszerűen elsiklik a felületén. Magára igazította, s mielőtt kisurrant, Loto mögé lépve megölelte őt.

– Köszönöm! – súgta, s mielőtt reagált volna a férfi, már ott is hagyta. Loto – bármilyen rideg is – ennyit megérdemel, amiért csepegtet neki egy kis gondoskodást.

Kint egy sátor mellett leült a földre, ott kevésbé fúj a szél. Figyelte a tábor lakóit. A katonák többsége a fegyverével bíbelődött. Kizárólag közelharcra alkalmas fegyverek voltak, lőfegyvereket elvből nem tartottak. Egy harcosnak nem büszkeség, ha küzdelem nélkül végez az ellenfelével. Viszont úrhajóik némelyike, amiket más népektől szereztek, rendelkeztek az egyébként tiltott Távolsági Romboló Fegyverekkel. Ritkán mozogtak az úrben, kerülték a feltűnést, így használatukra is csak végső esetben került sor.

Mivel a közelharcot részesítették előnyben, így igényesen karbantartották még az utolsó tört is. A Vezér mindig következetesen ellenőrizte, hogy minden egyes gyilkos szerszám megfelel-e az elvárásainak. A fegyver az egyetlen megbízható társ a csatában, de csak akkor, ha megfelelően karban van tartva, és ha használója ismeri minden rezdülését.

Sura is megvizsgálta a töreit. Az övét csak egyszer ellenőrizte a Vezér, amikor elkészültek. Régi, törött pengékből készítette magának, s bár Loto nem volt tőlük elragadtatva, engedélyezte a használatukat. Azóta viszont rájuk sem nézett, mert azzal, mint Vezér, elismerné, hogy a lány is a csapat teljes körű tagja, márpedig nem akarja, hogy Sura biztonságban érezze magát köztük. Jobb, ha bizonytalanságban tartja. De Sura bebizonyította, hogy tud velük bánni, kiharcolta fegyvereinek a megbecsülést. És tisztességesen rendben is tartotta őket, ahogy azt egyébként elvárná a Vezér. Sura sóhajtott és felnézett. Hamarosan kezdődik a küzdelem.

Ez a nap is a fiatalok küzdelmére volt szánva, hol egymással harcoltak, hol Surával. Készültek a hamarosan elkövetkezendő beavatásra.

A lostikok úgy tízévesen magukhoz veszik fiaikat, és elkezdi őket harcosnak nevelni. Kezdetől fogva keményen bántak a fiukkal, rögtön mély vízbe dobták őket, részt vettek minden harcban. Eleinte csak megfigyelőként, hogy szokják a látványt, majd ügyességüktől függően kivehették részüket a küzdelmekből, végül beavatott harcosként csatlakozhatnak a csapathoz. Hosszú és fájdalmas út ez, de legalább van célja.

Surára nem ilyen jövő vár. Ő addig hasznos ebben a csapatban, amíg jó ellenfélnek tartják a tanoncok számára. Hogy utána mi lesz vele, arról fogalma sincs, de nem számíthat sok jóra.

Két fiatal felállt a harchoz. A lány éjszakai támadója nem volt köztük. A harc elkezdődött. Sura minden mozdulatot figyelmesen követett, még a látványból is tanulhat. Az ifjak ügyesek és alattomosak voltak, ahogy az a lostikokhoz illik.

Tekintete többször is a lostik vezérre tévedt, akin észrevette, hogy gyakran figyeli őt. Nem tulajdonított neki jelentőséget, csupán szokatlannak tartotta.

A két fiatal lassan a csata végébe jutott, egyikük jócskán ügyesebbnek mutatkozott a másiknál. A győzelem már az övé volt. Bólintással jelezte a Vezér, hogy ez a meccs eldőlt. A lányra emelte tekintetét, sejtetve, hogy ő következik. De Sura elkapta, ahogy mögé is vet egy pillantást, ami a leendő ellenfélnek szóló indítóparancs volt. Már tudta, honnan várja a támadást.

Zon, az eridán férfi, Golgonra – az ESSz vezérére – emelte tekintetét. Zord megjelenése félelmet keltett, mégis minden faj legfőbb bizalmát élvezte. Fiatal kora ellenére bölcs és megfontolt uralkodó volt, és emellett nagyon jól képzett harcos. Trónra lépése után sok társa a Szövetség tagjainak védelmére esküdött fel, s az ő neve alatt tevékenykedtek. Zon a bizalom ellenére nem kevés kétellyel a hangjában tette fel neki a kérdését.

– Biztos, hogy nekem szántad ezt a feladatot? Loto nem az egyszerű esetek közé tartozik, őt ismerve inkább egy avatott harcost kéne küldened! És azt sem egyedül!

– Ismer téged, és tiszteli az apádat. Ez megalapoz némi bizalmat, könnyebben bonyolódik üzletbe! De hát, bíztam már rád ilyet! Nem először mész hozzá! – mondta Golgon nem értve Zon vonakodását a feladattól.

– Az régen volt! És nem rabszolgáért üzleteltem! És nem is a féltve őrzött táboruk közepébe sétáltam be, hanem az általa megjelölt helyszíneken találkoztunk... Ráadásul pontosan tudja, hogy már én is hű vagyok hozzá!

– Tárgyalni mész! Ha mégis harcra kerülne sor, nem hiszem, hogy tudásban bármelyik katonája meglepetést tudna okozni neked. Nem féltelek tőlük! És a gener is nálad van! – mutatott a férfi ruháján csüngő kis szerkezetre. – Menj! Hozd el, ha tényleg van nála valaki! – Lostik csapatoknál alkalmanként előfordul, hogy más fajokkal való harc során foglyot ejtenek, s szolgaként a táborukban tartják.

Zon nem vitatkozhatott. Golgonnak biztos megvolt az oka, hogy nem avatott harcost küldött a legveszedelmesebb lostik vezérhez behajtani az ígéretét... remélte, hogy élve megússza.

Mindig is összekötőként tevékenykedett a Föld és az ESSz között, s bár tapasztalatai alapján bármikor Golgon katonája lehetett volna, ő mégsem vállalta ezt a szerepet. Bár az utóbbi időben egyre több hasonló megbízást kapott. Kicsit úgy érezte, hogy vizsgáztatja őt a namek vezér.

A lostik téma kényes kérdés az ESSz asztalán. Bolygójuk megsemmisült, s ők új hazát keresve indultak neki az univerzumnak. Ekkor botlottak a flívekbe, akik szigorú szabályok keretébe szorították választásukat, a védelmük alatt álló terület élő bolygóit messze kerülniük kellett. Egyik felderítőjük, Lonik talált egy megfelelő bolygót, ami nem állt flíw védelem alatt, csakhogy népének a rajta élő, virágzó civilizáció nélkül kívánta átadni. Nos, a bolygó új védelmezőt talált egy sziklai* személyében. Így Loniknak beletört a bicskája a Föld megszerzésébe, ráadásul a védelmező hátszélnek a flíveket hívta. Így jött létre a Föld-Mars Szövetség. A flívek ekkor tejes ellenőrzésük alá akarták venni a lostik népesség otthon foglalását. Ezt, a harcos létformában élő, másokkal teljesen bizalmatlan faj

támadásként élte meg, űzött vadként menekülni próbált, s az addig összelopkodott technológiáik áldozatává vált az egész anyahajó. A faj túlélői azok a csapatok tagjai voltak, akik épp az új haza felkutatásán dolgoztak. Ilyen volt Loto csapata is, aki akkor még csak harcos volt, nem vezér.

Azóta bujkálnak ezek a csapatok. Segítséget továbbra sem fogadnak el, s a flíwek, amennyire lehet, kiemelt figyelemmel kísérik a tevékenységüket.

A lostik fiú hátulról rontott ellenfelére, de a lány – kihasználva annak lendületét – elkapta a fiú karját, a talaj felé húzta, s némi többlet lendületet adva egy erőteljes elrugaszkodással, s bukfencezett vele egyet. A harcos fölé kerekedve állapotok meg, törét támadója torkának szegezte.

Laro volt az, szemében furcsa tűz égett. Tekintete tükrözte azt a mérhetetlen haragot, amit egy valódi harcban valódi ellenféllel kell átélnie.

– *Erős harcos és jó vezér lesz Laroból* – futott át a gondolat Sura agyán.
– *Kellően kegyetlen és alattomos.*

Nem volt sok ideje ezen töprengeni, a lostik nem hagyta magát, és a kezdeti meglepődöttségen gyorsan túllépve kiszabadult a szorításból, letaszította magáról a lányt. Felpattantak a földről és támadóállásba álltak. Néhány másodperc felkészülési időt jelentett ez nekik, ezalatt mindketten felmérték a lehetőségeiket.

Surának sikerült meglepetést okoznia a lostikoknak, nemcsak a fiú nem számított rá, hogy tudja fogadni a támadást, de a többiek sem. A tábor lakóiból egyre többen gyűltek a harcolók köré. Régen látták már ezt a párost egymás ellen küzdeni. Tudták, hogy mindketten ügyesek, és hogy félelmetes gyűlöletet éreznek egymás iránt. Közel egyidősek, Sura és Laro együtt kerültek a táborba. Ismerik egymás mozdulatait, gondolatait, együtt fejlődtek, csak a bánásmód volt más. Laro elismerésben részesült, Sura megalázásban.

A fiú a napokban érkezett vissza, egy kis időt távol töltött, az ő tiszteletére tartották az ünnepséget is, most pedig kíváncsiak, hogy mit is tanult. Bár még tanonc, a csapat egyik kiválóságának számított.

A Vezér tekintete követte a harcot, de gondolatai messze jártak. Lelki szemei előtt megjelent, ahogy egy éjszaka egy idegen bolygón az űrhajó felé sétálnak. Furcsa izgatottság uralta őket, Laro váratlanul megfordul, és Sura nevét ordítva elhajította a töreit, aztán menekülni kezdtek. Nem tudta, hogy honnan jött ez az emlék, azt sem tudta volna megmondani, hogy ez valóban megtörtént-e. Figyelmét újra elvonta az éppen zajló csata. Más szemmel

kellett néznie ezt a mai harcot. Nem csak a tanoncokat figyelte, hanem Surát is. Egyre ügyesebb, és nemcsak jól védekezett, hanem a támadásai is hatásosak voltak. Érdeemes lenne próbára tenni, de ez a csapat tagjaival kivitelezhetetlen, más foglyuk pedig nem volt.

A lostik fiú új fegyvert húzott elő. Kéjesen vigyorgott, tudta, hogy a lány fegyvere az övével szemben kevés a hatásos védelemhez, a támadásra pedig esélye sem lehetett vele. Ezt Sura is nagyon jól tudta. Ez egy íj alakú pengés harceszköz, a régi korok gyilkos eszköze, amely most új virágkorát élte, s egyre elterjedtebb lett a harcosok körében. Eddig csak a Vezérnek volt ilyen fegyvere – Sura ösztönösen egy gyors pillantást vetett rá –, a Vezér magánál tartotta most is. Már csak meg kell szereznie.

Még nem volt a kezében ilyen fegyver, de mindig csodálattal figyelte, ahogy a lostik küzdött vagy gyakorolt vele. Megfigyelte minden mozdulatát, megtanult minden praktikát a használatához, de csak elméletben. Hát, eljött az idő, hogy átültesse ezt a gyakorlatba is.

Tőreire pillantott. Csak hátráltatnák a támadásban és a védekezésben. Látványos mozdulattal a földhöz csapta őket, s hangos kiáltással támadásra buzdította a fiút.

Mindenki lélegzet visszafojtva figyelte őket, harci szabályaik értelmében Sura most jogosult lenne, hogy ellenfele életét vegye, amíg annak fegyvere van. Egyéb esetben, mint a mostani is, egyikük harcképtelenné válásáig megy a harc.

Ijesztő volt az a halált megvető határozottság, amivel védekezésbe lendült a lány. A lostik jól támadott, de Sura gyors és kecses mozgásával könnyedén kikerülte a Penge csapásait. Néha már úgy tűnt, hogy csak egy látványos táncot adnak elő. Valójában csak időhúzás és helyezkedés volt az egész.

Egy óvatlan pillanatban, amikor közel kerültek a Vezérhez, Sura besurrant a nézők közé. Azok izgatottan szétugrottak, nehogy a harc heve rájuk is lecsapjon, de ez az idő épp elég volt, hogy Sura megszerezze a Vezér Pengéjét.

A lány pillanatok alatt újra a harctéren állt, s várta a támadást, már a megfelelő fegyverrel a kezében.

A tömeg felháborodott. Mindenki kérdően nézett a Vezérre, hogy mit lép a lány szemtelen viselkedésére, hisz az Ő fegyveréhez senki sem nyúlhat.

Láthatóan a lostik is meglepődött. A Penge ősrégi fegyver, és nem könnyű a használata, ellene bármely más közelharcbeli fegyver hatástalan. Sok gyakorlás szükséges, mire rájön a harcos, hogyan kell úgy forgatni harc közben, hogy ne szabdalja össze magát vele. Kevesen értenek a használatához, inkább a hivatásos harcosok körére korlátozódik.

Döntenie kellett. Sura durva szabálysértése állt kíváncsiságával szemben.

Tudta, hogy a lány sokszor megfigyelte már a Pengével való harc technikáját. Ha gyakorolt, ő ott volt a közelben és figyelt, tanult, utánozta mozdulatsorait. Kíváncsi volt, hogy mennyit tanult a megfigyelésből, és mit tud hasznosítani belőle a gyakorlatban. Az eddigi bemutatója igen figyelemreméltó volt, főleg, hogy tisztában volt vele: fegyver nélkül ügyesebben tud védekezni.

Apró bólintással jelezte, hogy folytatódhat a harc.

A halk moraj a tömegből elégedetlenségre engedett következtetni, de a folytatódó küzdelem hamar elterelte a figyelmüket.

Láthatóan jobban küzdöttek saját hiányosságaikkal, mint egymással, de így egyenlők voltak az erőviszonyok. A fiú jobban támadott, erősebb volt és határozottabb, mint a lány. Harcra tanították és edzették távolléte alatt. Viszont Sura fürgébb és ravaszabb volt a lostik kölyöknél, könnyedén elhajolt a támadások elől. Ő ezt tanulta meg az ellesett gyakorlatokból.

Sura nehéz perceket élt át a küzdelem alatt. Folyamatosan tartani a ritmust egy másik lényel, egy idegen, még ki nem próbált fegyverrel, nagyon fárasztó volt, de csak így tudta szinten tartani egyenlőségét a csata alatt. Kezdett fáradni, s egy óvatlan pillanatban kiesett a ritmusból. Ezt kihasználva a lostik a talajra szorította a lány fegyverét a Pengéjével.

Sura az ellenfele szemébe nézett, aki már biztosra vette a győzelmét, s egyik kezét felszabadítva töréért nyúlt, s készült az utolsó, győztes mozdulatra, de ekkor törést érzett a lány kezében tartott fegyveren – az egyszerűen kettévált –, ezután erős rúgás taszította hátra, s mire feleszmélt, a törékeny női test a talajra szorította őt, s nyakán érezte a Vezér félbe vált Pengéjének életét.

Fel sem tudta fogni, hogy mi történt. Hiába próbálkozott, hogy felkeljen, és folytassa a harcot, a jól irányzott szorítás nem engedte. Sértődötten vette tudomásul, hogy legyőzték.

Sura a zúgolódó tömegen keresztül hallotta, ahogy a Vezér kimondja a csata végét, ennek ellenére nem engedte el áldozatát. Mereven és fenyegetően nézett a lostik szemébe. A fiú zavart tekintete lassan kitisztult, s megértette a szavak nélküli célzást.

A Vezér tudta, hogy Sura hallotta a felszólítást. Láta, hogy a két ifjú között csak úgy izzik a levegő. Biztos volt benne, ha a lány tehetné, megölné a fiút. Legyőznie már sikerült, az hogy most nem öli meg, csupán megbízhatóságán és a lostikoktól való félelmén múlik.

A második felszólításra már elengedte a fiút.

Nem nézett senkire. Tudta, hogy nem élvezheti a győzelmét, ez nem neki dicsőség, hanem a lostik fiúnak szégyen.

Felvette a földről a Penge másik felét is, összeillesztette a két részt, majd tekintetét lesütve a Vezér elé lépett, letérdelt és felé nyújtotta a Pengét. Loto lassú mozdulattal elvette tőle, majd ugyanilyen kimért mozdulattal felemelte a kezét, s úgy arcon vágta a lányt, hogy az elterült a földön.

– Ne lássalak ma a táborban! – mordult rá dühösen. Minden arcizma dühöt és megvetést mutatott. Sura nem nézett rá, de tudta, hogy mit mond. További büntetést várt – hisz engedély nélkül elvette a fegyverét –, de a vezér megfordult és otthagya.

A lány felült, de még mindig nem nézett fel. Olcsón megúsza egy pofonnal, még akkor is, ha borzalmasan csöngött tőle a füle.

A lostik fiú is átkozni fogja ezt a napot, amíg csak él. Hiába harcolt jól...

Nagy szégyen ez Laronak. Különböző mestereknél tanult, hogy minél erősebb és jobb legyen a harcban, erre az első itthoni csatában legyőzi egy rabszolga.

Sura elégedett volt. Bár azt kérte Loto, hogy szorongassa meg, de ilyen sikerre azért ő sem számított. Ő csak megpróbálta a legjobbra kihozni a lehetőségből. Új érzéssel ismerkedhet: a győzelemmel!

Sura a legrövidebb úton kisurrant a táborból, visszament a sziklák közé, ott húzta meg magát.

Furcsállotta a Vezér döntését. Bár még nem volt alkalom, hogy legyőzzön egy lostik növendéket, de nem ilyen reakcióra várt. Nem tudta, hogy mire számíton, büntetést azonnal szokott kapni, nem órákkal később.

A pofont, bármennyire is fáj és bármilyen nagy is volt, kevesellte az elkövetett bűnért. Elvégre, ez már magában is halált érdemlő tett volt, ráadásul csorbát ejtett vele egy ígéretes tanonc karrierjén. És mindezt csak egy pofont kapott. Lehet, hogy a fiú vereségét nagyobb hibának tartotta, hisz ő már a beavatás előtt állt, s inkább rá akart több energiát fordítani. Vagy talán – de ennek volt a legcsekélyebb esélye – elismerés volt a Vezér részéről a jó teljesítményért, s a további harcok alól való felmentéssel jutalmazta őt.

A nap folyamán többször is hangos és fájdalmas kiáltások hallatszottak a tábor felől. Kemény edzésben részesítették az idősek a fiatalokat. Kicsit sajnálta, hogy nem láthatja, mert az ilyen csatákból mindig lehet tanulni.

Lassan elérkezett az alkony. Nagy várakozás előzte meg a jelenséget, a csaták is korán abba maradtak. Sura biztos volt benne, hogy a fiatal lostikok még most is erősítő gyakorlatokat végeznek a Vezér parancsára. Még az ő bosszújukra is számíthat, biztos volt benne, hogy megtorolják rajta a nap fáradalmait.

Figyelmét egy süvítő hang vonta magára. A vöröslő égen egy fénycsík suhant át, majd kirajzolódott egy űrhajó formája. A tábor felé közeledett. Nem lostik űrhajó volt. Ilyet ritkán látni errefelé.

Sura kíváncsian figyelte, ahogy nem messze a tábortól leszáll. Szívesen ott lett volna, hogy tudja, mit kell tennie most. De a Vezér kitiltotta a mai napra onnan. Csak messziről követheti figyelemmel az eseményeket.

A tábor készültségben volt, saját űrhajóik fegyverei beélesítve és célra tartva álltak, a katonák felfegyverkezve sétáltak a vendéghajó körül.

Az űrhajóból egyetlen férfi szállt ki. Magas, erős, fiatal harcos. Nagyon hasonlított az emberi fajra, de nem ember volt. A Vezért szólította.

Loto megállt a sátra előtt, és intett, hogy kísérjék oda hozzá. Ismerte őt, még tanonc korából, s már nem egy üzletet bonyolítottak le. Figyelte mozdulatait, tartását, gesztusait. Határozottsága csak álca. Nem biztos magában annyira, mint amit elvárnak tőle. És valakit keres...

Fogalma sem volt, hogy az eridán honnan derítette ki a táboruk helyét, de nem örült neki. Beinvitálta a sátorba, és mielőtt leengedte az ajtófüggönyt, egy katonáját utasította, hogy hívják Surát a táborba.

– Zon Rogun... Árudd el, mi készített erre az öngyilkos küldetésre!

– Ő... Loto... üzleti ajánlatom van számodra...

Loto lemondóan a fejét rázta.

– Bármit is hoztál, az ajándék, nem pedig portéka. Hiba volt idejőnnöd. Már tudod a táborom helyét... nem engedhetlek el – ábrázata gyanúsan sima volt beszéd közben, márpedig a lostikok köztudottan erősen gesztikulálnak. Blöfföl.

– Loto, sajnálom, de ki kell ábrándítsalak... Évek óta nyílt titok a táborod helye, de senkit sem érdekel. Viszont tényleg van egy komoly ajánlatom a számodra.

– Hallgatlak!

– Hoztam neked öt tartály GR40-es anyagot.

– Mire kéne ez nekem?

– Ez az üzemanyaga a régi flíw csillaghajók gravitációs rendszerének. E nélkül nem fognak működni.

– Miért akarnám, hogy működjenek?

– Hát, valamiért sorra fosztják a lostik csapatok a régi roncsokat. És csak a gravitációs rendszert viszik magukkal. Másra nem igazán valóak, így ez az anyag elég értékes. Főleg, hogy ekkora mennyiség bőven elég még azoknak a rendszereknek a működtetésére is, amiket még ezután fognak megszerezni...

– És mit kérnél érte, ha érdekelne az ajánlat?

– A rabszolgádat!

- A mimet?
- Tudod jól, hogy a flívek nem támogatják és nem is túrik az ESK tagok fogolyként vagy szolgaként való tartását.
- Miből gondolod, hogy van szolgám???
- Nem kívánok sokáig itt időzni, így, kérlek, mielőbb válaszolj. Elfogadod az ajánlatot?
- Nem tudom eldönteni, hogy bátorság-e tőled vagy az örület első jele, hogy ide merészkedtél ezzel az ajánlattal, de... inkább az utóbbira tippelnék.
- Kapsz mellé biztosítékot a flívektől, hogy legálisan gyűjthetitek be a többi roncsból a szükséges eszközöket. Segítenek is, ha kell.
- Nem kérünk a segítségükből! – mondta dühösen. Újraéledtek ábrázatán a mimikai ráncok. Zonnak ennyi elég is volt. Mosolygott, és bólintott.
- Akkor, megegyeztünk!... – mondta, és indulni készült.
- Ne olyan gyorsan! Valóban van a csapatban egy ember... de ha azt akarod, hogy veled menjen, meg kell győznöd őt erről...
Felébredt Zon gyanakvása, mert ez így nagyon egyszerű lenne.
- Rendben!

A Vezér elvigorodott. Elérte a célját, Zon már nem hagyhatja el élve a táborn.

Kiléptek a sátorból. Végignézett katonáin, Surát kereste. Most végre választ kap a kérdésére. Elordította magát:

- SUUURAAA!!!

A lány egy sátor mögött várakozott. A vére elhűlt egy pillanatra. A Vezér őt hívta. Soha nem tett még ilyet. Nem tudta mire vélni a dolgot. Fegyelmezett léptekben járult vezére elé.

Zon gyanakodva várta, hogy ki fog előlépni. De a körülötte álló harcosok egyike sem mozdult. Aztán a szemben álló lostik mögül lépett elő egy ifjú lány. A harcos válláig sem ért, és azonnal Loto tekintetét kereste. Lostik tanonc ruha volt rajta. Testén sok sérülés...

Sura előlépett. Várt, amíg a lostik lassan ráemelte tekintetét, és – a lány életében először – telepatikusan szólt hozzá a harcos.

„Ha megölsz, a harcosom lehetsz! Ha életben marad, meghalsz!”

Sura tekintete megfagyott. Nem tudta biztosan, hogy valóban a Vezér szólt hozzá, hisz csak ránézett, és saját belső hangján, mint egy gondolat, bevillant az a bizonyos mondat. Mereven bámult a lostikra, de az vigyorogva

a vendégre emelte a tekintetét. Most már biztos volt benne, hogy ő szólt hozzá.

A három lenyugvó nap fénye miatt bíbor- és narancsszínben pompázott minden, a sziklák, az űrhajók, és még a hangulat is. A három nap alkonya ritkán látható jelenség volt, de most senki sem tudott koncentrálni rá. Sura mai teljesítménye kíváncsivá tette a csapat tagjait is, és bármennyire megvetették a lányt, ezt a csatát kiérdemelte. Bár nem sok esélyét látták a győzelmének.

A helyzet szokatlan volt: egy rabszolgát választottak a küzdelemre, s állítottak szembe egy harccsal. Sura nem tudta, hogy valójában mennyi esélye van túlélni, de mivel más választása nem volt, engedelmesen a harctérre sétált.

Vívódott magában: ha most jól szerepel, vége lehet a szenvedéseinek, harcos lehet, és akkor már nem alázhatják meg a többiek. Őt is tisztelni fogják. De számolnia kellett mással is: ha a harcos jóval erősebb nála, s nem lenne esélye csatát nyernie vele szemben, inkább vállalja, hogy a harcban veszítse életét.

Fiatal lány, talán még igazi harcban nem is vett részt – futott át a gondolat Zon, a vendég harcos agyán – csak az ifjú lostik harcosok gyakorolták rajta a harci fogásokat. Az ő megmentésével alaposan elkésett. Hallotta, hogy az ilyen rabszolgákkal vigyázni kell. Alattomosak és ravaszak. Gyorsan megtanulják, hogy hogyan kell kicselezni a támadásokat, s ha sokáig akarnak életben maradni, akkor támadniuk is tudni kell, hisz csak akkor tudják igazán hasznukat venni a lostik sarjadékok.

Alaposan végigmérte ellenfelét: rengeteg heg és sérülés nyoma borította a testét, régóta lehetett már a csapattal, de deformitást, durva elváltozást nem látott. Ez azt jelentette, hogy jól védi magát.

Mélyen a szemébe nézett. Látta, hogy retteg, és érzelmeit igyekszik palástolni. Félelmét átalakította valami vad lostik dühvé: szemében lassan felizzott a gyűlölet tüze, légzése felgyorsult, szinte felpumpálta izmait oxigénnel és erővel, s elméjét elöntötte valami iszonyatos vadság, amitől egész lénye olyan lett, mint egy feldühödött vadállat. Igazi lostik nevelés. S utolsó mozzanatként elővette a láthatóan saját kezűleg készített töreit, felkészülten a harcra, támadó pozíciót vett fel.

A Vezér egy pillantást vetett a reggel legyőzött lostik fiúra, mire az a lányhoz lépett, s átnyújtotta neki a saját Pengéjét. Sura az ifjú szemébe nézett. Féltékeny dühöt és engedelmisséget látott benne. A földre ejtette töreit, megmarkolta a pengés fegyvert, és lassan elvette. A lostik hátat

fordított neki és visszaállt a nézők soraiba. Parancsot teljesített, bármennyire is tiltakozott volna.

Zon kezdett elbizonytalanodni. Ismerte a Pengét, tudta, hogy milyen legendák övezik használóik nevét, és nem tudta elhinni, hogy egy rabszolga ismerhet egy ilyen nemes fegyvert. Talán nem is rabszolga, hanem a csapat tagja, bár ez nem jellemző a lostikokra. Minden esetre felkeltette a kíváncsiságát. Felkészülve a harcra elővette ő is fegyvereit, a kard-szerű éles szerszámait, s kezére erősített egy ismeretlen szerkezetet. Nem tudta, mit várhat a lánytól, de úgy érezte, hogy még akár meglepetést is okozhat. Az eridán harcos ezen gondolatok tudatában indította az első támadást. Egyszerű gyakorlatnak indította, fel akarta mérni a lány tudását, de Sura nem ment bele a játékba. Félreérthetetlenül a harcos életét akarta venni, erről árulkodott minden mozdulata. A harmadik csapással végighasította Zon egyik karját, de csak felületi sérülést sikerült okoznia. Mindenesetre már ennyivel is felülmúlta a tőle elvártakat.

Nem hagyott hatásszünetet, azonnal folytatta a támadást, de most már Zon sem hagyta magát kószolgatni. Hatásosan verte vissza a lány erőteljes támadását. Gyorsan ráérezett, hogy még nem tapasztalt forgatója a Pengének, így jókora előnye volt vele szemben. Fel tudott használni olyan támadási formákat, melyekre a lány várhatóan valóban kezdőként reagál, és nem tudja őket hatásosan kivédeni. A gyakorlott Penge forgatók ellen semmilyen fegyver nem hatásos, könnyed mozdulatsorokkal ártalmatlanítani lehet szinte minden eszközt. De a lány ezt meg sem próbálta. Még nem tarthat itt a kiképzése.

Sura minden gondolatot kitisztított a fejéből, és csak arra koncentrált, hogy folyamatosan nála maradjon az irányítás. Pontosan emlékeibe idézett minden egyes mozzanatot, amit a Vezér gyakorlataiból figyelt meg, s igyekezett ezeket minél pontosabban leutánozni, gyakorlatba iktatni. Néhol sikeresen, néhol ügyetlenül, de rendíthetetlenül.

Zon azonban alkalmazott egy-két új fogást is, amire Sura a várt módon reagált. Zavartan próbált hárítani, aztán – a rá váró vereségtől tartva – új technikát alkalmazott, egy váratlan, és – mint a tapasztalat mutatta – védhetetlen mozdulatot. Mély sebet ejtett vele a harcos oldalán. Az meglepve nézett a lányra, aki önbizalmát visszanyerve most új lendületet vett.

Zon hátrált, kilépett a küzdőtérrel. Láthatóan fájlalta az új sebet, kezét sárgás vére borította be. Megragadta fegyverét, és végre véglegesen beismerte magának, hogy kiszámíthatatlan ellenfélre akadt a lányban. Nem tudta mire vélni ezt az érezhető gyilkolási vágyat; nem tudta, hogy szegény az életéért harcol.

E néhány másodperces szünetet kihasználva Sura megpróbálta ketté venni a Pengét, úgy, ahogy azt a Vezér fegyverével tette. Hatékonyabb

támadást tudna véghezvinni, hamarabb végezhetne a harcossal. Tartott attól, hogy hamar elfárad, és akkor már semmi esélye nem marad a győzelemre. Csakhogy ez a fegyver nem ugyanolyan volt, mint a Vezéré. Ezt nem lehetett ketté venni. Tekintetét a Vezérre vetette. Nem tudta, hogy tudná megszerezni még egyszer az ő fegyverét. Ma ezt már egyszer eljátszotta, nem biztos, hogy szerencsés húzás lenne újra ehhez a megoldáshoz folyamodni. De a lostik, mintha ismerné a lány gondolatait. Háta mögül előhúzta saját Pengéjét, mutatva a lánynak, hogy alkalom adtán számíthat a fegyverre.

A lány újra a vendégre nézett, aki végre összeszedte erejét, s újabb támadásra készült. Remélte, hogy jól irányzott vágásai legyengítették a férfit annyira, hogy most már esélye lesz a legyőzésére.

Zon támadásba lendült. Már tudta, hogy nem szabad hagyni, hogy a lány irányítsa a harcot, és szándékában állt sérülést okozni neki, amivel lassíthatja, vagy akár harcképtelenné teheti őt.

Sura hátrálva védekezett az ütések előtt, majd egy rossz lépés következtében a talajra esett. Ezen a napon másodszor. Zon ezt nem hagyhatta ki, kardszerű fegyvereit a Pengébe akasztotta, és jó messzire hajította, következő mozdulatával pedig már szúrt a lány felé. De ekkor éles fájdalmat érzett a combjában. Ez megtörte a lendületét, odanézett, s a lány épp akkor engedte el a törét, amit a csata előtt dobott el. A földre nézett, a másik még mindig ott hevert a lány bal tenyere alatt, amivel támaszkodott. Sura e figyelmetlenséget kihasználva kitért a szűrés előtt, s elgáncsolta a harcost. Szinte tudta, hogy a másik karddal utána fog suhintani, így ezt is számításba véve sikeresen háritott.

A lostik közönség letaglózva figyelte az eseményeket. Egyikük sem gondolta, hogy ez a kis rabszolga ilyen számító és vad is tud lenni a harcban. Sura felegyenesedett, s a helyére tűzte a megmaradt törét. A másikat Zon próbálta kivenni a lábából, miközben a talajon térdelt, szemben a lánnyal. A Vezér érkezettnek látta az időt, hogy komolyabb fegyvert adjon a lány kezébe, lévén, hogy az övé messze elrepült. Halkan ejtette ki a lány nevét:

– Sura!

A lány odakapta a tekintetét. A lostik felé nyújtotta a Pengét.

Nem tudott olvasni a férfi tekintetében. Tartott tőle. Nem tudta mire vélni ezt a segítőkészséget, sőt, az egész lehetőséget, hogy ő most harcos lehet, ha legyőzi ezt a férfit.

Elvette a fegyvert, s gyilkos tekintetét vetett a vendégre. Nem tudta szívből gyűlölni őt, hisz nem ismerte, a szemében csupán egy harcos volt a sok száz közül, aki megalázhathatja őt. A tábor lakói közül bárkit szívesen megölne, mindegyiket tudja már gyűlölni valamiért, de ez a harcos még nem

tett neki semmi rosszat. Az legalább segítene volna abban, hogy megölje őt. Söhajtott egyet. Egy dolog hajtotta, de az mindennél jobban: a saját élete.

Kihúzta magát, ketté vette a Pengét, és lendületes futásnak eredt a harcos felé. Fürges volt és légies. Zonnak még felállni sem maradt ideje. A Pengéket párhuzamosan előre nyújtva a harcos vállára illesztette azokat, s lendületesen átfordult a férfi fölé, mint egy korláton. Testsúlyát még egy erőteljesebb nyomással is megtoldotta, amikor a férfi feje fölé járt, ebből vett lendületet egy kecses szaltóhoz. A Pengék mélyen a férfi izmaiba vágtak. Testfelépítése hasonló volt az emberekéhez, s így Sura biztos volt benne, hogy a fegyver élei csontot értek.

A szaltóból két lábbal ért földet a harcos mögött. Nem kapkodott, tudta, hogy alaposan lelassította ellenfelét.

Már csak a végső dőfés volt hátra. Összeillesztette a két fél Pengét, elővette a törét, s kíméletlenül a férfi hátába szúrta, oda, ahol a szívét gondolta. Zon újra fájdalmasan felkiáltott, előre esett. Vért köpött a porba. Kezein alig tudott támaszkodni, az egyiket fájdalmasan testéhez szorította. Sura lassú, kimért léptekkel elé sétált, s készült, hogy egy utolsó mozdulattal levágja a harcos fejét.

A Vezér mögötte állt a kis tömegben, de érezte vizslató tekintetét.

Talán most sikerül kivívnia a többiek megbecsülését. Biztatták a gyilkolásra, szívesen lettek volna a helyében, igazán szép kivégzést mutatott be Sura.

Magasba emelte a Pengét, hogy lefejezze a harcost, de az felemelte a tekintetét, mélyen a lány szemébe nézett, s csak annyit mondott:

- Még találkozunk, de akkor én foglak kivégezni téged!
- Itt és most meghalsz! - válaszolta a lány lostik nyelven.

Sura végtelen erőt merített a férfi izzó gyűlöletéből, s útnak indította a gyilkos fegyvert. A harcos ekkor előre nyújtotta a kezét, tenyerében az a furcsa szerkezet volt, amit a harc előtt a ruhájára akasztott. A szerkezet rendkívüli erővel rendelkezett, lökéshullámokat generált, ami iszonyatos erővel sodorta el a harctérről a lányt fegyverével együtt, eközben a vendég úrhajójának hajtóművei felzúgtak, felemelkedett, s Zonnak csak fel kellett ugrania a leeresztett rámpán.

Elmenekült.

Sura a talajra érkezés után azonnal felpattant, de addigra már tehetetlen volt, épp úgy, mint a lostikok, akiket szintén elsodort a lökéshullám.

A lány a sírás szélén állt. Nem akarta elhinni, hogy ellenfele csak úgy távozott, és ez az ő életébe fog kerülni. Zavartan nézett körbe, de hiába, tehetetlen volt. Egyedül a Vezér jóindulatára számíthatott.

Ijedten nézett a lostik vezérre, majd a kölcsönkapott fegyverre. Gondolatai lenyugodtak. Nincs mit tenni, tudta a dolgát, tudta, hogy mi vár rá. A lehetőség adott volt, de ő nem tudta teljesíteni a feladatot. Ennyi.

Lassan odasétált a Vezér elé, s lehajtott fejjel – ezen a napon már másodszor – visszaadta neki a Pengét.

A lostik is kimért volt, lassan nyúlt a fegyverért, s sokáig nem szólalt meg. Zavartan nézett a lányra; látta maga előtt, ahogy a lány az ő ruháját viseli. Ijedten felé fordul, és egy kecses mozdulattal elkapja egy felé hajított igényesen kiképzett Pengét. Akkor ébredt fel, amikor Sura felemelte a fejét és tekintetük találkozott. Látta a szemében a kötelességtudatot és az alázatot. Elrebbentek a gondolatai, már azt sem tudta, hogy mire gondolt az imént. Nem is foglalkozhat vele, most át kellett gondolnia, hogyan is döntsön.

Nagyon jól harcolt a lány. Ha a tanoncok közé tartozna, most elismerné a tudását, találmányát, eredményét. De ő nem tanonc, ő egy rabszolga. Máshogy kell vele bánni. Alapvetően azt ígérte neki, hogy ha nem öli meg a harcost, akkor neki kell meghalnia. A harcos él. És bármennyire is csak arra volt kíváncsi, hogy mit tud kihozni magából a lány, azt is számításba kell vennie, hogy milyen hatással lenne ő ezzel a tudással és eredménnyel a tábor lakóira. Veszélyes lenne őt továbbra is életben hagyni. Ha beveszi tanoncnak, széthullik a tábor, ha meghagyja rabszolgának, nos, ilyen tudással egy rabszolga nem sokáig rabszolga, főleg, hogy a Penge használatát is ismeri – csupán megfigyelésből.

– Zon elmenekült! Még életben van! – mondta hidegen, és otthagyta a lányt.

Sura meg sem lepődött, reményei végleg szertefoszlottak, nincs tovább.

A lenyugvó napok félig a talajba süllyedve készültek távozni az égboltról. Sura könnyes szemekkel nézte. Nem ilyen változásra számított. Közel tíz éve, hogy a táborral él. Vándorol velük, túri alattomos viselkedésüket, megalázásaikat. Kínózzák, verik, harcra kényszerítik, s egy hirtelen ötlettől vezérelve gondolkodás nélkül megölik őt. Csalódást érzett a szívében. Mindig is gyűlölte a lostikokat, de ennél több megbecsülést, több ragaszkodást várt volna tőlük. Főként most, hogy végre legyőzte az egyik tanoncot. Most végre méltó ellenfél lenne a számukra...

Lépteket hallott maga mögött. Nem nézett hátra, tudta, hogy a négy ifjú az.

Szó nélkül térdre rogyott, s lehajtotta a fejét, várta a halált. Reggel legyőzött ellenfele fél térdre ereszkedett mellette, s épp a lány látóterébe hajolt. Halkan mormogni kezdett, s arcizmai gyengéd mimikával közölték a gondolatait:

– Ne félj, teszünk róla, hogy ne legyen gyors haláloed! Szenvedni fogsz! Olyan kínokat fogsz átélni, hogy könyörögni fogsz a halálért! – élvezte, hogy még szavakkal is fokozhatja fájdalmát.

A lánynak némán potyogtak a könnyei. Lehunyta a szemeit, s oldalra fordította a fejét. Kettőjük arca szinte összeért.

– De legalább soha többet nem látlak! – válaszolta. Laro gyengéden megfogta a lány állát, s a saját arcával szembe fordította. Ilyen gyengéd érintése még nem volt a fiúnak, Sura gyanakodva emelte rá tekintetét. Erre várt a lostik.

– Én leszek az utolsó, akit látni fogsz! – ígérte neki, s kihasználva a pillanat varázsát, egy gyors mozdulattal a lány combjába állított egy tört. Sura felnyögött a fájdalomtól.

– Harcolj, ha gyorsan meg akarsz halni! – javasolta a fiú.

Iszonyatosan fáj a szúrás, de nem ordított fel. Kihúzta a kést a lábából. Vörös vére előbuggyant. Tudta, hogy könnyen elvérezhet így, szorítás nélkül, de legalább előbb jön a megváltás... Egy másik lostik azonban egy marék fehér, égető port kent a nyílt sebbe. Vérzéscsillapító. És hogy ő is fájdalmat okozzon a lánynak, alaposan megmarkolta közben a sebet.

– Még elvérzel, mielőtt elkezdjük a játékot! – tette hozzá.

Sura ellökte magától a fiút, jó messzire taszította, erőt adott neki a fájdalom. De nem szólt, csak gyilkos pillantást vetett rá. A lostik gyorsan felállt, társaival körbeállták őt, s várták, hogy felálljon.

A lány gondolataiban kutatta a lehetőségeket. Négyen voltak ellene. Ráadásul most együtt támadtak, nem egyesével. Tőrei nem voltak nála, egyet a vendég szórt el valahol, amikor kihúzta a lábából, a másik a hátában maradt. Ráadásul fáradt és megsebesült. Fegyver nélkül négy vérszomjas, bosszúálló lostik ellen...

Nem túl jó kilátások.

Fájdalmas nyögések közepette felállt. Nem bírt ráállni a megszúrt lábára, így azzal csak támaszkodott. A vérzés elállt már, gyorsan hatott a por. Felnézett Larora, s gúnyosan megkérdezte tőle:

– Kapok fegyvert, vagy csak egyszerűen kivégeztek?

– Már kaptál egyet! – jött rögtön a válasz –, de ha szeretnéd a párját is, mellészúrhatom! – mondta, s közben elővette a tör párját.

– Elég egy is! – mondta a lány, s egy hirtelen mozdulattal a mögötte álló lostik kölyök alhasába dőfte az előbb még a lábába szúrt kést, felé fordult, s végighasította a hasfalát.

Egyel kevesebb.

Azonnal kihúzta a tört, de megfordulni nem maradt ideje. Az egyik lostik a hajába kapaszkodott, s lerántotta őt a talajra, megtoldva egy fájdalmas ütéssel gyomortájékon, de a társát már nem tudta megvédeni:

tompa puffanással fogott talajt a félholt lostik. Sura tudta, hogy nem halt meg. Szívós fajta, ennyi nem elég nekik a halálhoz.

De most nem volt ideje ezen morfondírozni. Legfőbb ellensége, Laro a mellkasán ülve lihegett az arcába, lábával taposta a tört markoló kezét, és nyakához szorította a Pengéjét.

Sura szíve hevesen vert, de nem mutatta ki, hogy félne, ezzel a viselkedéssel jobban bosszanthatta a fiút. Kihívóan bámult a lostik szemébe. Forrt köztük a gyűlölet.

Most valóban élet-halálra ment a küzdelem.

Ami eddig tilos volt, az most a feladatuk, hogy megöljék Surát. De még jár neki az elégtétel a reggeli veszteség miatt is.

És emellett a társát is meg kell bosszulnia.

– Mire vársz? – kérdezte a lány. Tudta, hogy ezzel is hergeli a fiút, és a válasz kétesélyes: vagy azonnal meghal, vagy késleltetheti az időt. De ha harcol, még marad esélye a menekülésre.

– Ne aggódj, még ma meghalsz! – mondta, s közben egy picit megmozdította a Pengét a lány nyakán, felsértve ezzel a bőrét, majd hirtelen mozdulattal felállt. Sura követte volna, de egy másik lostik szinte azonnal rátaposott a combján lévő, friss nyílt sebre. Bár már nem vérzett, de a nyomkodás hatására elő-előbuggyant Sura vörös vére. Az iszonyatos fájdalom soha nem ismert energiákat szabadított fel a lányban, s ez egyetlen ütés erejében összpontosult, amit a fiú lábára mért. Szilánkosra tört a csontja, s hanyatt esett. Az ijedten és kapkodva próbálta előszedni törét, de addigra Sura már fölötte magasodott, elvette tőle, és a mellkasába szúrta:

– Ezt keresed? – kérdezte segítőkészen... de hallotta, ahogy közelednek dühös társai, s átpördülve a második leölt lostik felett, kirántva belőle a kést, támadóállásban várta támadóit.

Már két töre volt, s már csak két ellenfele. Jól halad! Ez biztató volt számára.

A két fiú össze nézett, s bólíntottak. Ez rosszat sejtetett. Önbizalma gyorsan szertefoszlott: ha ezek ketten összefognak, nem fog tudni hatékonyan védekezni. A két kisebbel könnyen végzett, tapasztalatlan bugris volt mindegyik, ezért is követtek el alapvető hibákat, amik végül is a vesztüket okozták. De Laro és a másik lostik fiú, ők már kemény ellenfelek! Hamarosan felavatott harcosok lesznek. Ellenük még mindig ugyanolyan esélytelen, mintha még négyen lennének.

Már majdnem sötét volt, de ez nem zavarta őket. Már sokszor harcoltak éjszaka, így mindig érdekesebb volt. Ismerték egymás reakcióit, mozdulatait, s igyekeztek új dolgokat bevetni, hogy legyőzhessék a másikat, de a mostani harchoz képest az csak játék volt.

Sura habozott: ha célba dobná a törte, nem maradna fegyvere, és ők ketten vannak olyan ügyesek, hogy még röptében kivédjék. Viszont közelharcban nem tud kettejük ellen küzdeni. És ezt ők is nagyon jól tudták, legalábbis erről árulkodott vigyoruk.

A többi lostik lázasan sürgölődött a sátraik körül. A Vezér kiadta a parancsot a tábor összeszedésére. Rosszkor jött Zon látogatása, főként a követelőzése. Itt jó helyen lett volna a tábor, kihúzhatták volna a felkészülési időszakot, de nem maradhatnak. Zon képes rájuk szabadítani Golgon harcosait. Azokat pedig jobb elkerülni. Felnézett az égre. Késtek a csillagok, az Alkony fényei nem engedték őket felgyülni. Pedig már sötétedett. Sürgetni kezdte katonáit, majd figyelme Sura és a harcos tanoncok felé terelődött. Sokallotta az időt, ez alatt négyüknek már végezniük kellett volna a lánnyal. Rosszalló gondolata támadt. Sura okozhat meglepetéseket. A mai napon már volt erre példa.

Csendesen megközelítette tanoncait. Furcsállotta, hogy csak három mozgó alakot lát, gyanakodva figyelte a talajt, ahol meg is találta a két fekvő sebesültet. Mindegyik lostik volt. A lány most a túlélésért küzd. Nem adja magát olcsón...

Amikor odaért a két ifjú épp akkor indította kollektív támadását. Összehangoltan, jól irányzott, védhetetlen taktikával ostromolták szegény lányt, aki hiába védekezett jól, ha egyedül kevés volt ellenük. Ez már kivégzés volt. Nem kímélték: dolgozott bennük a düh és a bosszú. Rövid idő múlva, már csak a dulakodás hangjai hallatszottak, Sura fájdalom szülte nyögéseit már jó ideje nem hallotta a Vezér. Közelebb ment. Leállította a két ifjút.

Sura a talajon feküdt, üveges, távolba meredő tekintettel. Még dobogott a szíve, eszméleténél is volt, de már nem valószínű, hogy felfogta a környezetét. A Vezér alaposan végignézett a lányon. Vér borította a testét, a koponyája betörve, vágások, szúrások rajta mindenütt, végtagjai összetörve, egyik alkarján nyílt törés éktelenkedett, felsértve a vérereit.

A lostik vezér felállt.

– Szép munka! – mondta elismerően – Hagyjátok itt elvérezni! Szedjétek össze a táborban a holmitokat! Elmegyünk innen! – utasította az ifjakat, és elsétált.

A lostik fiú – még mielőtt távozott volna – letérdelt a lányhoz, és maga felé fordította az arcát.

– Remélem, nagyon fáj!

Sura hallott és látott mindent. Aztán elsötétült előtte a világ.

A lostik vigyorgott. Ő megmondta, hogy őt fogja látni utoljára.

A kecses flíw űrhajó hirtelen lelassult. Az automatika leállította a hajtóműveket, az űrhajó csak lassan sodródott előre.

– Mi történt? – kérdezte aggódva az idős harcos.

– Segélyhívást kaptunk! F-sejt jelentés! – mély csönd lett úrrá rajtuk. Az idős harcos látta, hogy komoly dologról van szó, visszaült a székébe, és csendben figyelt. Tudta, hogy felesleges kérdéseivel csak hátráltatná őket a munkában. Anélkül is időben meg fog tudni mindent, hogy akadékoskodna.

– A jel a közelből jön, nincs adat arról, hogy kitől származik. Nem regisztrált, valószínű egy rabszolga! Nagyon súlyos állapotban van! – magyarázta a pilóta, s az öregre nézett, mintegy engedélyt kérve az útjuk megszakításához.

– Menjünk! Valaki bajban van! – mondta a harcos, és biztatón bólintott, hogy indulhatnak.

Sötét éjszaka volt, amikor a lostikok űrhajója elhagyta a táborot. Sura még mindig ott feküdt a nyílt terepen. Légzése lelassult, szíve már alig vert, néha kihagyott egy-egy ütemet.

Halk zúgás hallatszott, és egy villanásszerű fény ragyogta be a környéket egy pillanatra, majd rögtön utána egy fénysugár tapadt Sura testére. Alakok jelentek meg, akik körbevették őt. Nem látta tisztán őket, ereje sem lett volna felnézni, de hallott minden egyes szót.

– Még bírja, de már nincs sok hátra! – mondta egyikük az ő saját nyelvén. Sura értette a nyelvet, mégis nehezebbre esett a jelentésükön gondolkodni. – Gyengék az életjelei, fel kell vinnünk, hogy stabilizáljuk.

– Ki tette ezt? – kérdezte elszörnyedve az öreg harcos.

– Lostik tábor nyomai vannak a közelben – szólt egy másik alak kicsit távolabb tőlük; ő az egyik Golgon-harcos volt, a környéket biztosította.

– A rabszolgájuk lehetett, és úgy tűnik elégük lett belőle – próbált választ keresni a lány mellett lévő alak. – Stabil, vihetjük a hajóra! Minden perc számít!

Hoztak egy hordágyat, ami első látásra két egymás mellé helyezett fémrúdnak tűnt. Az egyiket a fejéhez, a másikat a lábához helyezték, beüzemelték, minek hatására zöld fény jelent meg a rudak között. Furcsán kúszott ez a zöld fény, beszivárgott a lány alá is, majd könnyed mozdulattal felemelték a beteget, és felvitték az űrhajóra.

Az öreg harcos a kecses hajó mellett megállva zavartan fordult vissza, s nézett körül.

– Mi történhetett itt? – költői kérdés volt, válasz nem érkezett rá.

Fellépett ő is az úrhajóra, és már távoztak is a bolygóról.

A lány azonnal életmentő ellátásban részesült, mindent megtettek érte, amit lehetett ezen a csöpp úrhajón. A harcosok átvették a hajó kormányzását, a flívek pedig a beteg körül sürgölődtek.

Testéről levágták a szétszaggatott ruhát, majd a bőrére száradt vért és koszt fénycsugárakkal feloldották, s levegővel egyszerűen lefújatták róla. Azonnal elállították a vérzéseit, és stabilizálták az állapotát, hogy a legközelebbi orvosi hajóig életben tudják tartani.

Az öreg harcos a betegágy mellett ült, gondterhelten nézett maga elé. Egy újabb ok, amiért még mélyebben megvethette a lostik népet. Végignézett a lány testén. A rengeteg friss sérülés mellett most már láthatóvá váltak az évek során begyűjtött sebek nyomai is. Már régóta lehetett a csapattal. Miért gondolhatták meg magukat, hogy ilyen csúnyán elbántak szegénnyel? Mindenesetre szerencséje volt, hogy életében, akár csak egyszer is, de találkozott egy flív orvossal, aki a testébe juttatta az F-sejteket. Ezek olyan szerves robotok, melyek az élő szervezetbe épülve figyelik azt, és ha életveszélyes állapotba kerül, vészjelzést adnak le.

Egy flív leült az öreg mellé. Kék testének harmonikus mozdulatai és kiegyensúlyozottsága nyugtatóan hatott, még ezekben a percekben is.

– A lány miatt aggódsz?

– Nem! – vallotta be őszintén. – Tudom, hogy csodákra vagytok képesek! – utalt orvostudományukra. – Azon gondolkodom, hogy ki ültette be a sejteket a lányba? A dolog még kísérleti stádiumban van!

Ebben egyetértett a flív orvos.

– Dolgozunk rajta. Utazó orvosoknak, akikkel a lostikok is következmény nélkül gyógyíttathattak, adtak mintákat, hogy megfelelő esetekben ültessék be a rájuk bízott betegekbe, sérültekbe. Lehet, hogy hozzá is így jutott el. Az pedig még valószínűbb, hogy ő nem is tudott a plusz beavatkozásról. A közelben van az egyik központi hajónk. Az itt lévő eszközeinkkel nem tudjuk meggyógyítani, csak életben tartani. A megfelelő ellátásban kell részesülnie.

– Csúnyán elbántak velem! – mondta az öreg elgondolkodva. Elképzelése sem volt, hogy mivel érdemelte ki szegény ezt a bánásmódot. – Mi lesz velem?

– Jó lenne, ha egy nyugodt helyre kerülhetne, ahol kipihenhetné ezt a traumát. Nem valószínű, hogy a Földön nevelkedett, így most még nem kerülhet vissza oda.

– Nálam jó helyen lenne!– ajánlotta az öreg. A flíw elmosolyodott. Ismerte az öreget, tudta, hogy ott nemcsak jó helyen lenne a lány, de ő se lenne egyedül. Már nem fiatal, neki sem árt, ha áll mögötte valaki.

– Szerintem semmi akadály! – mondta kedvesen, s a lányra pillantott. Ébren volt. Hallott minden egyes szót. A nagyját talán értette is. A lostikokkal töltött idő alatt megtanult egy-két nyelvet, amit a harcosnövendékeknek tanítottak. Köztük volt a flíw nyelv is, amit szinte minden ESSz tag megértett.

Végtelenül fáradt volt. Fájdalmat nem érzett, csak tompa lüktetést minden tagjában. Gondolkodni nem tudott, az most fárasztó lett volna, de érezte, hogy a halál már messze jár tőle, nem most jött el az ideje.

Néhány óra múlva dokkoltak a központi hajónál, kiadták a beteget. Már várták őket.

Nem időztek itt, azonnal folytatták az útjukat. Az űrhajó újra úti célja felé vette az irányt, felgyorsult és folytatta száguldását a Follon bolygó felé.

Golgon gondterhelten nézett a 7 Tanácstag megidézett hologramjaira. Igazat adott nekik, meg kell sűrgetni a lostik csapatok felszámolását. Készültek valamire, mert túl nagy volt a csend körülöttük, és egyre könnyebben bonyolódtak üzletbe is.

– Jelentést kaptam a flíwektől egy emberi lányról, akit félholtan találtak egy lostik tábor helyén. Az F-sejtek vezették őket hozzá. Megmentették, életben van, heteken belül Zimon Rogunkhoz kerül, aki felajánlotta, hogy befogadja őt, amíg vissza nem kerülhet a Földre. A lány valószínű a lostikok rabszolgája volt. Sokat segíthetne, ha elmondaná, amit tud.

– Jó gondolat! – szölt az egyik idős tag. – De vigyázni kell, hogy ki ne tudódjon az ő léte, mert a lostikok nem fogják hagyni, hogy bárki információt szivárogtasson ki róluk!

– Egyetértek! Zimonnál jó helyen lesz, de mindenképpen meg kell várnunk, hogy a bizalmát megnyerjük. Zimont bízom meg, hogy kiderítse, amit lehet, más nem mehet a lány közelébe!

A Tanács jóváhagyta Golgon döntését, Rimona Zo is elfogadta és támogatta.

Hetek teltek el Sura megtalálása óta. A flívek sikeresen felgyógyították. Az öreg harcos kérésére ők maguk szállították el a bolygóra, ahol élt.

A kecses űrhajó csendesen landolt a háztól nem messze. Az öreg már várta őket. Csak a lány jött le a lenyíló rámpán, ahogy ő leért, az űrhajó már emelkedett is és távozott a bolygóról.

A kis vendég nem volt zavart, csak félénk. Valószínű, elmondták neki, hogy nem kell többet a lostikokkal élnie. Kapott néhány ruhát is, erről árulkodott